

RZECZPOSPOLITA POLSKA

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

BMP-0724-8538/09/AK

CABINET MARSZAŁKA SENATU
wpłynęło dn. 13.10.09
nr. 9241 podpis. [signature]
13.10
6859

Warszawa, dnia 9 października 2009 roku

Pan
Bogdan BORUSEWICZ

Marszałek Senatu RP

[Handwritten signature: Henryk Paliński]

W nawiązaniu do pisma z dnia 30 września 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1981/09), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Grzegorza Wojciechowskiego podczas 40. posiedzenia Senatu RP w dniu 23 września 2009 roku w sprawie sytuacji Pani S Z oraz członków jej rodziny, którzy nie mogą otrzymać statusu repatrianta, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Poruszona w wystąpieniu sprawa dotyczy Pani S Z jej córki - Pani H I oraz męża S i synów A i J I

Rodzina Państwa I uzyskała prawo stałego pobytu w Polsce w 1991 roku. Do Polski rodzina Państwa I przesiedliła się w 1994 roku. Pani S Z przyjechała do Polski w 1993 roku i otrzymała kartę stałego pobytu wydaną w dniu 21 stycznia 1994 roku przez Wojewodę Łódzkiego.

Wskazani wyżej po przybyciu do Polski zwrócili się do Wojewody Łódzkiego o stwierdzenie nabycia obywatelstwa polskiego z mocy prawa w drodze repatriacji. W dniu 5 stycznia 1995 roku Wojewoda Łódzki wydał decyzję o odmowie stwierdzenia nabycia obywatelstwa polskiego z mocy prawa przez repatriację, skierowaną do Pani H I obejmującą męża S, synów A i J oraz matkę S Z. W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że w omawianym przypadku nie zostały spełnione wszystkie przesłanki określone w art. 12 obowiązującej wówczas ustawy o obywatelstwie polskim. Zgodnie z art. 12 obowiązującej wówczas ustawy o obywatelstwie polskim, repatriantem jest cudzoziemiec narodowości lub pochodzenia polskiego, który przybył do Polski z zamiarem osiedlenia się na stałe, uzyskując na to zezwolenie właściwego organu polskiego. Wszystkie ww. elementy powinny być spełnione łącznie w dniu wjazdu do Polski, a brak któregokolwiek z nich wyłącza nabycie obywatelstwa polskiego w drodze repatriacji. Warunkiem formalnym uzyskania statusu repatrianta jest uzyskanie decyzji stwierdzającej nabycie obywatelstwa polskiego na zasadzie repatriacji. W ocenie Wojewody, Wyżej wskazani nie wykazali, że dysponują odpowiednim zezwoleniem na repatriację. Rozstrzygnięcie wojewody utrzymane zostało w mocy decyzją Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 września 1995 roku.

Ostatecznie, w 2001 roku rodzina Państwa I uzyskała obywatelstwo polskie w drodze nadania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Pani S Z uzyskała natomiast obywatelstwo polskie w drodze nadania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 2 grudnia 2004 roku.

Wskazać należy, że Wyżej wskazani mogli skutecznie ubiegać się o uznanie za obywateli polskich z chwilą wejścia w życie art. 109 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 roku *o cudzoziemcach* (t.j.: Dz. U. z 2001 roku Nr 127, poz. 1400 z późn. zm.), zgodnie z którym cudzoziemcy polskiego pochodzenia, którzy przyjechali do Polski w okresie od dnia 1 stycznia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1996 roku na podstawie uzyskanego przed przyjazdem zezwolenia na pobyt stały, mogli do dnia 31 grudnia 1998 roku złożyć wnioski o uznanie za obywatela polskiego. Osobie zaś, która nabyła obywatelstwo polskie w tym trybie przysługują wszelkie uprawnienia, jakie przepisy prawa wiążą z uzyskaniem obywatelstwa polskiego w drodze repatriacji lub z uznaniem za repatrianta. Termin do złożenia wniosku w sprawie upłynął w dniu 31 grudnia 1998 roku, a jego przywrócenie w trybie postępowania administracyjnego nie jest możliwe ze względu na fakt, iż jest to termin ustawowy, określony przez prawo materialne.

Odnosząc się do kwestii zastosowania w przedmiotowej sprawie art. 44 ustawy z dnia 9 listopada 2000 roku *o repatriacji* (t.j.: Dz. U. z 2004 roku Nr 53, poz. 532 z późn. zm.), wskazać należy, iż przepis ten dotyczy wyłącznie postępowań o wydanie wizy repatriacyjnej wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy *o repatriacji*. Wskazani wyżej nie złożyli natomiast wniosku o wydanie wizy repatriacyjnej, zaś w przypadku złożenia takiego wniosku postępowanie musiałoby zostać umorzone jako bezprzedmiotowe, gdyż wiza uprawniająca do wjazdu na terytorium Polski wydawana jest wyłącznie cudzoziemcom, a nie osobom posiadającym już obywatelstwo polskie.

W przedmiotowej sprawie nie było również możliwym zastosowanie art. 41 ustawy *o repatriacji*, zgodnie z którym za repatriantów mogły zostać uznane osoby polskiego pochodzenia, które nabyły obywatelstwo polskie przed dniem wejścia w życie ustawy *o repatriacji* i które w dniu uzyskania zezwolenia na osiedlenie się w Polsce posiadały obywatelstwo ZSRR lub obywatelstwo jednego z państw powstałych po jego rozpadzie. Powyższe uwarunkowane było przy tym złożeniem wniosku o uznanie za repatrianta w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy *o repatriacji*. Wskazani wyżej uznani zostali za obywateli polskich w kwietniu 2001 roku (Rodzina Państwa I oraz w grudniu 2004 roku (Pani S Z), co oznacza, że obywatelstwo uzyskali po wejściu w życie ustawy *o repatriacji*. Tym samym, Wskazani wyżej nie spełniają jednej z przesłanek określonych w art. 41 ust. 1 ww. ustawy.

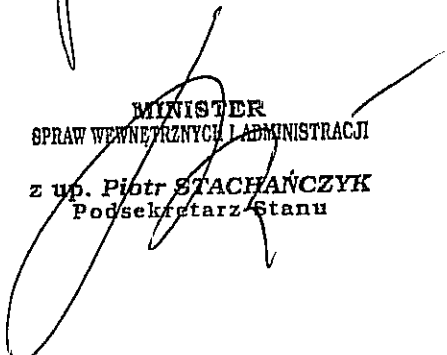
Z kolei uznanie za repatrianta zgodnie z art. 41 ust. 2 ustawy *o repatriacji* odnosiło się do osób polskiego pochodzenia, które złożyły w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie przedmiotowej ustawy wnioski o uznanie za repatrianta, przebywały na terytorium RP na podstawie zezwolenia na osiedlenie się, nie zachodziły co do nich okoliczności, o których mowa w art. 8 tejże ustawy oraz do 1991 roku zamieszkiwały na stałe przez co najmniej 5 lat na terytorium, o którym mowa w art. 9 ustawy *o repatriacji*. Z uwagi na brak spełnienia ostatniej z wymienionych przesłanek, nie ma możliwości uznania Wyżej wskazanych za repatriantów.

Mając na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 maja 2000 roku (sygn. akt III A Ua 202/00), w którym Sąd uznał przesiedlenie się do Polski jako repatriację i przyznał stronie status repatrianta na potrzeby świadczeń emerytalno-rentowych, w korespondencji kierowanej uprzednio w przedmiotowej sprawie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji wskazywało na możliwość starania się o uzyskanie statusu repatrianta na drodze sądowej, gdzie Sąd, zgodnie z uzasadnieniem uchwały Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 czerwca 1995 roku, na zasadzie swobodnej oceny dowodów winien ustalić wszystkie fakty mające istotne znaczenie w sprawie. Jednakże w świetle uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 roku (I UZP 6/08), ustawa *o repatriacji*, określająca organy właściwe do wydawania decyzji

w przedmiocie uznania za repatrianta, stanowi ograniczenie dowodowe przewidziane w prawie materialnym, co powoduje, że ustalając wszystkie fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd nie może wkraczać w kompetencje innego organu zastrzeżone ustawą i jest nimi wiązany.

Biorąc powyższe pod uwagę, stwierdzić należy, że w obecnym stanie prawnym brak jest jakiegokolwiek możliwości uzyskania przez Wyżej wymienionych statusu repatrianta.

2 poważe

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**
z up. **Piotr STACHAŃCZYK**
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Departament Spraw Parlamentarnych
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów (sygn. DSPA-4813-49/09)